

Šimrání jara

Když byly moje děti malé, čítávali jsme si pohádkové příběhy o Mumíncích. V jedné epizodě Mumínek již po několikáté vyběhne ven a nad zasněženou plání konečně poprvé vidí jemný proužek světla, který vrhá vracející se Slunce. Mám to podobně. VYPRÁVÍ Jana Vlková

Můj pracovní stůl je obrácený do ulice, kde mi sluneční paprsky přísně odměřují naproti stojící domy. Ty první jarní obvykle dopadnou na hromady zaprášených lejster v prvním březnovém týdnu. V tu chvíli se mne zmocní radost převeliká, že vytoužené jaro je konečně tady. Neodvratně a jistojistě.

Mou dosud ukázněnou myslí začnou od té chvíle probíhat zneklidňující výboje. V zimě tolik milovaná práce s písničky a slovy mi najednou připadá jako zdržování od opravdového života tam venku za dveřmi. Doma nemám stání, začne mne svrbět. Když můj tatínek říkával, že ho svrbí, tvářil se jako starý mlsný kocour. A když se zešeřilo, a on si myslel, že na něj není pořádně vidět, tvářil se spíš jako kanec. Mám slovo svrbět ráda, vnímám ho jako pozitivní, protože ten pocit, že se vložím do náruče matky přírody, je dost podobný tomu, co můj tatínek tehdy vyjadřoval jen mimicky. Těším se, jak konečně vyrazím ven, nebudu mít zimní kabát, čepici ani rukavice, slunce bude zářit čím dál tím víc, ale pod nohama mi bude ještě čvachtat bahno. Rozechvívá mne šimravá radost.

Magické přístupy k rostlinám vnímají jaro jako období mladých žen a já se taky cítím v rozpuku a náladu mi nekazí ani pohled do občanky. Jarní býlí je totiž nádherným symbolem vítězství nad zmarem čehokoli. Na včera ještě zimně spících místech začínají rašit zlaté podběly nebo omamně vonící fialky. Jejich křehounké svěže zelené listíčko se statečně prodírá skrze suché až hnijící listí. Později opovrhované a nemilosrdně pronásledované plevele v čele s bršlicí kozí nohou mají tak originální a jemné chutě, že se to dá stěží slovy popsat. Vydávám se na závod

Magické přístupy k rostlinám vnímají jaro jako období mladých žen. Já se taky cítím v rozpuku a náladu mi nepokazí ani pohled do občanky.

s časem, hnána prvoplánovou lačností nepropást ten zlomový okamžik. Známa místa se mění ze dne na den, chrlí nové a nové chutě – vtíravé, překvapivé, noblesní, prostě úplně všechny. Radost je to pro mne bezbřehá, je to nádherná odměna za to, že jsem se bezhlavě poddala volání onoho ‚svrbění‘. Jak je mi za těch několik jar, co jsem této vášni propadla tělem i duší, je dokonce asi vidět také na mém zevnějšku. Usuzuji podle lichotivých komentářů na mou tělesnou schránku, jejíž chátrání se běháním po rozkvetlých loukách nejspíš mírně zpomaluje. A pak si to přinesu všechno domů do kuchyně, vysypu tu kopu nádherného býlí na kuchyňskou linku a začnu se s tím piplat. „Taková práce, to trvá děsně dlouho!“ slychávám často. Ano, trvá to dlouho a to je na tom přece to nejlepší! To nekonečné třídění, vybírání a omývání je stokrát lepší než psychoanalýza pana Freuda. Starosti jako by z mé hlavy putovaly přímo do dřezu, kde jsou ruce, a zcela mě opouštěly. Stojím tam, oplachuju kvítek po kvítku, lísteček po lístečku, někdy k tomu poslouchám hudbu a jsem šťastná, že mám ten nekonečný čas jen pro sebe. Příjemně uondána vlahým jarním povětřím a lahodně ukojena rozkvetlým mlsáním pak spím až do rána jako pachole od chvíle, kdy ulehnu, respektive odložím právě rozečtenou knihu. No řekněte, nestojí takové jarní šimrání za to? ♡

Jana Vlková vystudovala ekologii na přírodovědecké fakultě a svou vášeň pro přírodu a jídlo přetvořila v blog *Kytkykjidlu.blogspot.cz* a také v originální *Květinovou kuchařku* a *Notes Květinové kuchařky*.